

І з посміху люди бувають

Анатолій Григорук

Моїм донькам — Оксані, Олесі й Алісі

Дениско Бублик — звичайнісінький п'ятилітній хлопчик. Тільки білявий чубок стирчить у нього, як гребінь у задерикуватого півника. Та ніс трохи гудзиком і весь у ластовинні. Та один передній зуб хилитавсь, хилитавсь, а оце три дні тому — хрусь, випав і десь у траві загубився. То замість нього чорніє тепер у Дениска в роті невеличка квадратна дірочка.

Як візьме себе Дениско в руки і стане таким слухняним, що слухнянішого за нього годі й уявити, усім домашнім починає здаватися, ніби в хату зійшла ясна яснина. Кожен Денискові усміхається, кожен пестить його і ласкаво називає "мізинним дитятком". Дениско й справді у родині найменший. Як ото пальчик-мізинчик на руці.

Та досить Денискові ступити бодай один необачний крок, досить ненароком зробити хоч якусь, хай і найдрібнішу шкоду, як усі мало не в один голос починають шпетити його і настирливо повчати. До того ж, роблять це так, ніби йдеться не про Дениска, а про когось іншого, стороннього, кого при цій розмові й у хаті нема. А це, щоб ви знали, дошкуляє найдужче, бо тої миті починаєш відчувати себе зовсім самотнім і навіть нещасним.

— Ехе-хе, — як завжди, першою подає голос бабуня. — Що не кажіть, а такого неслуха, такого шалька, такого штукопала, як той хлопчисько, в цілім світі не знайти. Очевидячки, на гарне діло йому характеру бракує.

— Зате на різні пустощі характеру в нього — за десятьох, — суворо зауважує тато.

А мама співчутливо позирне на Дениска й додасть:

— Характер у нього і справді не мед. Навіть не цукор. А от душа добра.

— Еге, добра! Як булка з маслом! — в'їдливо підхоплює старша Денискова сестра Мар'янка. — Хто вчора улюблену бабціну чашку розбив і черепочки боягузливо в дідусів валянок сховав! А згадайте — на тому тижні! Кому це руки свербіли мого зошита з математики чортиками помалювати! Вчителька як показала його перед класом, хлопці пів уроку сміялися.

— Сміятись нікому не боронено, — поважки пристає до розмови дідусь. — Тільки я так метикую: хто сьогодні у велику втіху чортиків малякає, завтра візьме і справжню картину намалює. І може, вона, та картина, весь Бубликів рід прославить. Недарма ж є приказка, що і з посміху люди бувають.

Дениско кидає в дідусів бік вдячний погляд. Йому хлюпає в груди щось тепле й до лоскітного щему радісне. Він починає уявляти, як і справді намалює велику, на всю стіну, картину. А на картині — їхня хата у мальвах і пелехатих соняхах. А біля хати, на лавочці, сидить сім'я Бубликів. Навіть безсовісну Мар'янку, що так любить на нього

наговорювати, він теж намалює. І всі люди з їхнього села, та й не тільки з їхнього, ітимуть до них, дивитимуться на ту картину й казатимуть: "Ви лишень гляньте! Усе це Дениско Бублик намалював. Он яка з посміху людина стала".